

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

122

I skilda färger

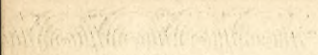
En diktbok

af

Mauritz Krook
Alfred Fjelner
Wilhelm Ekelund
Rils P. Svensson

Lund, P. Lindstedts Universitetsbokhandel
(H. & B. Schedin)

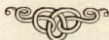

I SKILDA FÄRGER

EN DIKTBOK

AF

MAURITZ KROOK
ALFRED FJELNER
VILHELM EKELUND
NILS P. SVENSSON

LUND, PH. LINDSTEDTS UNIVERSITETSBOKHANDEL
(A. & O. SCHEDIN)

LUND 1900
E. MALMSTRÖMS BOKTRYCKERI.

MAURITZ KROOK

sidd. 1—40.

ALFRED FJELNER

sidd. 41—80.

VILHELM EKELUND

sidd. 80—120.

NILS P. SVENSSON

sidd. 121—160.

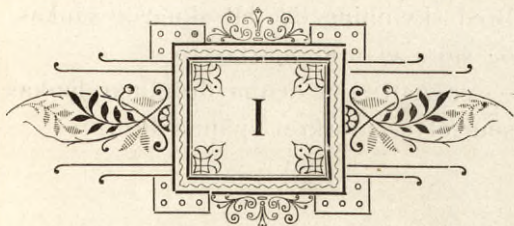

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY
540 EAST 57TH STREET
CHICAGO, ILL. 60637
TEL. 773-936-3200
WWW.CHICAGO.EDU

MAURITZ KROOK

MARSHALL FIELD

Strängalek.

Du mörka natt, du underbara,
jag hälsar dig med strängalek,
din tjusning kan jag ej förklara,
men älskar dina drömmars smek.

Bred skymning tät, låt skuggor sänkas,
de störa ej mitt hjärtas ro
— en natt som denna drömmar länkas,
som öfver mörkret spänna bro.

Låt kalla senhöstvindar susa,
låt blommor bräckas, ty jag har
från sommardagar, långa, ljusa,
vid hjärtat gömt en blomma kvar.

Du natt, hos dig jag blomman gömmer,
så rosenröd, så liljeblek,
och lutad i din famn jag drömmar,
tills morgon gryr med strängalek.

Och vill du . . .

Och vill du dansa
för mig natten lång,
jag vill dig kransa
med rosors fång,
jag famnen räcker
och går med i dans,
tills morgon bräcker
i österglans.

Och vill du sjunga:

»Ack det var en gång
två hjärtan unga . . .»
— min älsklingsång,
jag knäpper lutan
och jag spelar då,
tills sol på rutan
skall knacka på.

Och vill du drömma
hos mig natten lång,
när känslor strömma
i böljegång,
jag famnen räcker
att dig vagga där,
tills solen väcker
min hjärtans kär.

Min vildinna.

Låge sommarsol öfver skogig backe,
jag dansade, dansade med dig ditin,
sloge armen fast kring din hvita nacke
och kysste dig trotsigt, vildinnan min.

Om vildrosor glödde i taggiga snåret,
jag bröte dem dock, om än törnet mig ref,
och flätade in dem bland blänkande håret,
att härlig och stolt min vildinna blef.

Och dalade solen och skuggor sänkte
sin trolska tjusning kring skogsbackens krön,
fann jag sol i ditt öga, som glittrande blänkte,
fann jag svar på min kärleks hviskade bön.

Med vilda rosor i lockarna strödda,
med flammande kinder och glöd i blick,
med längtande tankar, sommarnattfödda,
min vackra vildinna jag famna fick.

Och djupast därinne i skogig backe,
där nattvind drog smekande doftljum in,
jag dröjde mig kvar med arm kring din nacke
och kysste dig trotsigt, vildinnan min.

Det är blott en enkel saga . . .

Det är blott en enkel saga,
som diktas en månhvit natt,
när elfvor på ängen dansa
och drömmar leka »ta fatt»,
det är blott ett sus i skogen,
som sakta i fjärran dör,
men älskar du sommarsagor,
så stanna en stund och hör.

Det var visst en kväll i juli,
när dagen i purpur dog
och blommande lindars vällukt
så stark genom skogen drog,

det var visst en kväll med rosor
i hvitt och rödaste glans
— jag vet att det var en afton,
då lifvet var prydt till dans.

Så vet jag det var två unga,
som gladdes åt rosors blom,
åt sommaraftonens tjusning
och vildskogens helgedom,
så vet jag det var två unga,
som dansade natten lång
in under de gröna hvalfven
vid skogens susande sång.

Och dansen med skratt och hviskning
den dansades, dansades om
så länge rosorna glödde,
tills stunden en höstnatt kom,
då sommarens vackra drömmar
af stormarna vräktes kull
och vissnade rosor ströddes
kring fuktigt rykande mull.

Jag vet blott hvad skogen täljer
en sagans månhvita natt,
när elfvor på ängen dansa
och drömmar leka »ta fatt».
Men inne bland dunkla snåren
i daggens fuktiga glans
jag tror mig se tårar glittra,
där de unga trådde sin dans . . .

Kom!

Kom, Solkind min, du vackra barn,
med yra lockar, som falla
likt tofsar bundna af silkegarn
öfver pannans bländhvita kalla!

Kom, Solvind min, du glada barn,
med lätta dansande gången,
din klack sliter sönder trollnätets garn
— och i trasslet har du mig fången!

Maj.

I långa vintergrå dagar
drömde jag blott om dig,
om blomhvita ljusa hagar
och sol öfver slingrande stig.

När drifvorna lågo tunga
och natten var mörk och lång,
då ville om dig jag sjunga,
mitt hjärtas varmaste sång.

Och första solstänk, som glödde
på bristande knopp i skog
en underbar längtan födde,
som vårljum emot mig drog.

En aning om ljusa dagar,
en aning att möta dig
därinne i blomhvita hagar
på glittrande solig stig . . .

— — —

Och längtans tankar mig bära
dit ut från gatornas tvång,
där möter jag dig, du kära,
och sjunger för dig min sång.

En sång, som sin stämning lånar
från doftande nattviol,
från himmel, som majljus blånar
och skogstjärn, som glittrar i sol.

Jag dröjer mig kvar vid din sida,
och drömmarna glida på svaj,
de glida så vida, vida
vid din sida, du unga Maj . . .

Midsommarnatt.

Det är glädje i natt, det är midsommarnatt
med dans kring majstång i hagen,
det är hviskade löften och smittande skratt,
och får du ej kyssen — så tag'en!

Det är trolldom i natt, det är midsommarnatt,
det hviskar ur vildskogens gömma,
och fejlorna tystna och dansen går matt
— nu vilja de unga visst drömma.

Det suckar, det susar bland vildskogens snår,
när midsommarnatten sig sänker,
och drömmarna komma och längtan går
och trolldom i blickarna blänker.

Det är midsommarvaka i fullmåneglans,
det är glitter på skogstjärnens vatten,
det är svartögda huldror med vallmokrans
— Gud vet' hvart de smyga i natten!

Det knäpper, det knarrar i vildskogens snår,
det hviskar ur tätaste kratten,
och drömmarna komma och längtan går
— det bor trolldom i midsommarnatten . . .

Vackra rosors månad.

Nu är det juli, vackra rosors månad,
med drömtung doft, som genom parken går,
nu är det sol och ljus och himlars blånad,
nu är det dröm och dikt och älskogstrånad
och soligt svärmeri i unga år.

Det är en saga, som mig håller tjugad
från längese'n, från vackra rosors tid:
en borg det var, af åldrig park kringusad
— nu ligger parken öde, borgen grusad —
men sagan, sagan dröjer än därvid.

En natt i juli. Vackra rosor klänga
vid fönsterbågarna i tegelmur,
och genom park, där bleka skuggor hänga,
till lutans slag en dämpad sång hörs tränga
som suck bland rosorna kring jungfrubur.

Ett gångjärn gnisslar i den tysta natten,
och högt från rosorna kring fönsterkarm
en ljusflod glider öfver blomrabatten,
där trubaduren höfviskt lyfter hatten
inför stolts jungfrun, rodnande och varm.

Och medan julinattens fläktar leka
bland lösta gyllenlockars rika fall,
de veka toner hennes drömmar smeka
som rosor röda och som liljor bleka,
som sus af skog och stänk af böljesvall.

Han sjöng om juli, vackra rosors månad,
om drömtung doft, som genom parken går.

han sjöng om sol och ljus och himlars blånad,
han sjöng om dröm och dikt och älskogstrånad
och soligt svärmeri i unga år.

Och slutackord förklang och tyst blef sången
och vackra rosor nickade så gladt,
men unge trubaduren blef visst fången
och rosenbojor virades den gången
kring unga hjärtan fager julinatt.

Ett impromptu.

Simrishamn i juli 1899.

Öfver Östersjö hängde dimman tät,
när jag första gången dig såg
med simmande skutor och glimmande nät
och parker bland blommande råg.

Så glittrande julidagsljus det blef,
när dimman därute svann,
och solen i glans öfver hafvet dref,
och du låg där så fager och grann.

På vittrande hållar och guldbrun sand
så drömmande tyst och vek,
du låg som en jungfru vid sjöstrand
och smektes af böljornas lek.

Så underbart stilla och fridfullt det var
bland sägner från fordomtid;
vid vågornas sång jag dröjde mig kvar
i ditt vaggande famntags frid.

Och dock — har man sagt — ej vredare dån,
ej vildare afgrundsskratt
det gifs, än när hafvet långt österifrån
af höststormar piskas en natt.

੨੨੨੨੨੨੨੨੨੨੨੨੨੨੨੨

Muntra melodejor.

När karingbären svartnat i dammig dikes-
kant
bland blå cichorium och tistelstammar
och rönnbärsklasar lysa så rödt och bjärt och
grant
och höstsolsguld på åkerstubben flamar,
då lyster mig att spela; med stråke och fiol
jag vandrar ut på vägen i damm och vind
och sol
och spelar mina muntra melodejor.

Och kommer där en jänta med kinden brun
och het
och stannar för att lyss till fejlans strängar,
då glömmar jag fiolen och visor, som jag vet,
och glömmar att i byn finns unga drängar
— med jänta-lill jag svänger i damm och
vind och sol,
så käringbärens refvor sno fatt i hennes kjol
och vinden hvisslar muntra melodejor.

Och när vi svängt och sväfvat i fladder, fly
och fläng
och sjunkit matta ner på dikeskanten,
då griper jag min fejla och smeker hennes
sträng
så muntra drillar leka i diskanten
— och stjåler dessemellan en kyss från
jänta-lill,
och låter stråken löpa så lustigt, som den vill,
till unga hjärtans muntra melodejor.

Förr'n sommarn dör . . .

Jag samlar ett fång, förr'n sommarn dör,
af sena, glödande rosor,
förr'n höstkall nattvind kring gångarna strör
de sena, glödande rosor,
jag knyter dem samman med solstrålars gull,
förr'n glömda de bäddas i fuktig mull,
de sena, glödande rosor.

Jag virar af sena rosor en krans
    kring fladdrande ljusa lockar
vid sensommarsol, som bryter sin glans
    mot fladdrande ljusa lockar,
så bär jag dig bort under kyssar och smek,
förr'n höstkalla nattvindar börja sin lek
    i fladdrande ljusa lockar.

Så fira vi drömmarnas ljusa fest,
    förr'n sista sommardag svinner,
och njuta hvad stunden skänker oss bäst,
    förr'n sista sommardag svinner,
— hvad gör det att rosorna mista sin glans,
vi binda af drömmar en fagrare krans,
    när sista sommardag svinner . . .

Min jultorgondröm.

Jag ville det vore vinter
med knarrande julesnö,
med rimfrost i skogens granar
och is på vår vackra sjö.

tramp.
Jag ville jag finge vakna
vid sprakande facklors glans
och tramp af frustande fålar
med klingande bjällerkrans.

Jag ville jag finge svepa
min tärna i fällar och skinn
och lyfta min vackra börda
i kappsläden varligt in.

Jag ville att dansande medar
oss bure på knarrande snö
långt in mellan skogsvägens granar
och fram öfver frusen sjö.

Jag ville att vida kring nejden
från kyrka i ottesångsljus
i juldagsmorgonen bures
de jublande klockornas brus.

Jag ville vi bägge trädde
i åldriga templet in,
att jag vore store-broder
och du vore lill-syster min.

Jag ville att julens ängel
oss ledde vid modershand,
att julmorgonpsalmen oss förde
tillbaka till barndomens land.

Jag ville att ljusa minnen
sig mängde med orgelbrus,
att stjärnan från Österlandet
oss lyste till fadershus.

I sömnlös natt.

Det brusar genom mitt sinne
väl tusende tankars tåg
och månget halfbleknadt minne
leker mig nu i håg.

Af suckar och tårar för kalla,
för varma af kyssar och skratt,
jag låter dem glida alla
förbi mig i sömnlös natt.

Af soliga sommarkvar, af soliga sommarkvar,
af somnande vågors musik,
af höstvind, som stönar och klagar,
af storskogens dunkla mystik,

af allt hvad jag vackrast drömde,
af allt hvad jag vunnit som bäst,
af fullaste krus jag tömde
i lifvets jublande fest

— en skummande skål jag höjer
i sömnlöst stirrande natt
och andaktsfullt knä jag böjer
för minnenas dyrköpta skatt.

Glömma.

(Efter tyskan.)

Den, som älskat, kan ej glömma,
den, som glömt, ej älskat har,
den, som älskat och dock glömmet,
också glömt hvad älska var.

Så kan du mig gärna glömma . . .
ock för mig ett glömma finns:
jag kan glömma, att du glömt mig,
men dig själf jag evigt minns.

Dikten om en dikt.

Och nu är lampan släckt och nu är natten
tyst och klar,
och kvällens stämning dröjer än kring unga
hjärtan kvar,
och vackra drömmar komma nu, de födts vid
dikt och sång,
de sväfva kring din hufvudgård vid sena
timmars gång.

De klara stjärnor skåda ned i sommarnattens
glans
så saligt leende som om blott dröm på jorden
fanns.

Förstår du deras tysta språk! Det är en
saga, som
jag hörde nyss i stjärneljus, jag hör den
gärna om.

Om Salami och Zulamit, som byggde stjärnebro,
om kärlek stor och kärlek stark, hvars längtan
sist fann ro;
den sagan tjusat mig som barn, den blef min
ungdoms skatt,
och därför drömmer jag den om i stjärnljus
sommarnatt.

Mig tycks som om först nyss jag rätt dess
poesi förnam,
när ute under himlens blå du manade den
fram;

kanhända var det kvällens frid, kanhända
parkens sus,
kanhända röstens tonfall gaf dess tolkning
lif och ljus.

Jag vet ej — men jag anar blott — att sagan
sanning är,
att, liksom Salami, du själf en Zulamit har kär
— och därför var det kanske som du log så
varmt och tryggt
vid tanken på hvad Herren sagt om det, som
kärlek byggt!

Du minns ett land . . .

Du minns ett land, dit stark din längtan drog,
ett sagorike, där ej fot har trådt,
med fjärrglans dallrande kring dunkel skog,
och bortom skogen sagans hvita slott.

Och du var ung den tiden, varm och ung,
från morgon tida klang din lifslusts sång,
du drömde visst bli sagorikets kung
som andra unga drömt så mången gång.

Men solen sjönk i mörka nattens famn,
och öfver längtans land en skugga gled,
i drömmen hviskade du än dess namn,
när långa, långa natten led och led . . .

Din sång är stum, se'n lutans sista sträng
i klagan brast den gång, när drömmen svann
— men stundom fjärran klingar en refräng
om kungakronan, som du aldrig vann.

Mot solen!

Räck mig din hvita hand,
kom, låt oss vandra
fjärran mot solens land,
skilda från andra.
Bakom oss natten dröjer
med skuggornas dystra ked
— morgonens sol sig höjer,
så ljus, så ljus är vår led!

Räck mig din hvita hand,
väg skall jag rödja;
stapplar din fot ibland,
jag skall dig stödja;
skulle vi vilse vandra
om afton, när sol går ner,

äga vi ju hvarandra,
och detta oss styrka ger.

Kanske vår vandrings mål
aldrig vi hinna,
kanske vårt lägerbål
tänds att förbrinna,
aningars soliga rike
svinner som hägring på haf
— välan, blott hoppet ej svike,
det hopp, som himlen oss gaf!

Kämpa oss lifvet bjöd,
brottas med öden;
lifvet är födt till död
— mot solen bär döden.
Dofta skall nattviolen
kring dignade vandrarens bår,
men fram öfver den, mot solen
tusenden följa vårt spår.

ALFRED FJELNER

REVISED EDITION

Ballader och Romanser.

Däjligt var sommarens väder . . .

Det går en dans i grönskande lund,
— I hörer hvad lekaren kväder —
och lindarne dofta i kvällningens stund.
— Och däjligt är sommarens väder.

Ung Adalbert tjänte på landtgreffvens gård,
— I hörer hvad lekaren kväder —
herr Rudolf han var en herre så hård.
— Men däjligt är sommarens väder.

Stolts Gunborg hon var en jungfru så vän,
— I hörer hvad lekaren kväder —
hon gick sig så ofta bland lustgårdens trän.
— Och däjligt är sommarens väder.

Hon gick sig så ofta bland blommorna blå,
— I hörer hvad lekaren kväder —
med henne ung Adalbert plägade gå.
— Och däjligt är sommarens väder.

Han knäppte sin luta, hon lyddes därtill,
— I hörer hvad lekaren kväder —
han spelade suckan och solljusan drill.
— Och däjligt är sommarens väder.

Och mycket de talte, fast föga i ord,
— I hörer hvad lekaren kväder —
... men snart deras lönlige lycka blef spord.
— Ty flyktigt är sommarens väder.

Och nu långt fjärran ung Adalbert är
— I hörer hvad lekaren kväder —
från lyckan och den, som hans hjärta har kär.
— Men däjligt var sommarens väder.

Herr Iver.

Det var sig den unge herr Iver,
Herr Iver till Iversborg,
rodnande ungmörs ängslan
och gråtande mödrars sorg.
Vid slottets trappa vrenskas
hans gråa berberhingst,
. . . nere bland parkens lindar
konvaljerna ringa till pingst.

Det var sig den unge herr Iver,
han hastade springarens gång,

han red genom hviskande löfhvalf
och red öfver blommande vång.
I stilla frid ligger nejden,
det doftar af drömmande vår,
det sjunger om älskog och lycka
från dungar och hvita snår.

Det sjunger om älskog och lycka
från dungar och hvita snår,
men borta från skogsbyns kyrka
en klagande klämtning går.
Det är som en jungfrus snyftning,
det är, som låge däri
all kärlekens vemodssmärta
och suckande disharmoni.

Det var sig den unge herr Iver,
hans stolta hug varder vek,
han hör ej fåglarnes kvitter
och ser ej sländornas lek:
»Stackars min egen dufva,
nu ringer det för din själ,

jag hör dig i klockans klämtning
klaga ditt sista farväl».

»Stackars min egen dufva,
nu ringer det för din själ,
och det är jag och min kärlek,
som hafver dig trampat ihjäl.»
Det glänser något i ögat,
han tänker på löften och tro:
»Är det, att njuta och skända,
lefnadens A och O?»

Det var sig den stolte herr Iver:
»Stor sak med en fattigmanstös!»
I hvinande sporrsträck bär det
öfver stängande gårdslen och rös.
Så mången blomma krossas
af hofvarnes vilda språng,
— och lärkans glada drillslag
mängas med klockans sång.

**Och jungfrun hon satt vid sländan
och spann . . .**

Och jungfrun hon satt vid sländan och
spann,
— så svarta molnen de drifva —
då stiger där in en färdeman.
— Den sorgen för tung månde blifva.

— »Hvar kommer du från och hvart leder
din stig?»

— »Ett budskap har jag att bära till dig.»

— »Och har du ett budskap att bära till
mig,
ej tarfvas att spörja, hvem sände dig.»

— »Han låter säga en hälsning så huld.»
och bringar dig åter den ringen af guld.»

— »Och bringar han åter den troskapsant,
då är han döder, det känner jag grannt.»

När morgonsolen på himmelen går
— och molnen hört upp att drifva —,
där brinna vaxljus vid jungfruns bår.
— Den sorgen för tung månde blifva.

När väpnaren drager i strid.

I majnattsfrid ligger nejden,
det lider mot gryningsstund.

Näktergalen sjunger
i borgens rosendelund.

I nattens stillhet drömma
de slumrande örtaland.

Det var sig junker Börje,
han höll sin kärestas hand.

Det var sig junker Börje,
han höll sin kärestas hand:
»Nu drager jag vida vägar
mot fjärran fiendeland.
Tider som stunda vet ingen,
och villsammt lång är vår stråt,
där bida lurande faror
och hundrade lömska försåt.

Där bida försåt och faror,
och väl varder striden tung,
men väpnarens hug är glädtig,
och väpnarens kraft är ung,
och möte hvad som lyster,
nog ståndar oss lyckan bi,
ty högt håller väpnaren märket
med dina färger uti.

Och ungmöns färger i striden
komma seger och välgång åstad:
du minnes de frejdade sägner
den frankiske lekaren kvad,

sånger om vårens kärlek,
när fagra blomster gro,
sånger om ynglingabragder
och bidande ungmötro.

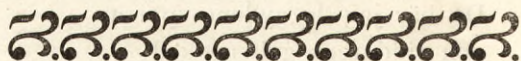
Själflyster mig dikta en saga,
men icke i sirligt pränt
och sminkade visboksglossor
på likblekt pergament:
i jublande härnadslekar
med bragdrikt segrande svärd
det lyster mig dikta stolts jungfrun
mitt hjärtas hyllningsgård.

Nu drager jag vida vägar
på härfärd i söderled
att tjäna de gyllene sporrar
och vinna den gyllene ked.
När häggen åter blommar
och Majus står däjeligt grön,
jag vänder mot hemmets nejder
att hämta min diktarelön.

Då bär jag de gyllene sporrar
och riddarens gyllene ked
och giljar till stolts jungfrun
på höfvisk riddaresed.»

Det var sig junker Börje,
han höll sin kärestas hand,
lurarne blåste till uppbrott
mot fjärran fiendeland.

Ingalill!

(Till — —)

Hos *en* blir aldrig lyckan gäst,
hon städse vill vara tvennes.
Ingalill dansar vid bröllopsfest,
det bröllopet är ej hennes.
Men en gång randas *din* fröjdedag,
och när den kommer, jag vånne,
att Sune vore jag.

Två bilder.

Böndag i Maj.

Det är sol öfver blommande hagar
och sol öfver helgdagsfrid
och sång af tusende röster
från leende lund och lid.

Det är sång af tusende röster
om ljus och kärlek och vår,
. . . och templets klockor sjunga
om sällhet, som aldrig förgår.

I granarnes skugga jag sitter,
och mångt jag grubblar uppå,
. . . mot kyrkan festklädda skaror
på vägar och stigar gå.

Det är ro i den vissa gången,
det är frid öfver fasta drag,
. . . jag grubblar på lyckan, . . . jag ville,
att en bland dem vore jag.

Det var kanhända en saga . . .

Det var kanhända en saga,
som sväfvade mig förbi,
en livvets och kärlekens dystra
och skorrande melodi.

Svart var hans blixtrande öga,
och det yfviga håret var svart,
med »lirekassen» på ryggen
han tankfull vandrade — hvart?

Med steg, som dödstrött släpa,
hon följde i hans spår,
men blåklintblå var blicken
och gult hennes oredda hår.

Bland höstlöf leker solen.
Jag går och grubblar på
hans blixtrande svarta öga
och hennes blåklintblå.

Det var kanhända en saga,
som sväfvade mig förbi,
en lifvets och kärlekens dystra
och skorrande melodi.

Glada visor.

Serenad.

Jag ville, jag kunde samla
i en blick allt fagert och ömt
jag anat i vårlig aning
och i vårliga drömmar drömt.

Jag ville, jag kunde gjuta
i ord den jublande sång,
som själens lönliga strängar
spelat så mången gång.

Den sången jag då ville hviska
i ditt öra hvar skymmande kväll
och smälta ditt ögas svårmod
i blicken solig och säll.

Elsa.

Nu äro de mörka dagarna slut
och borta molnen de tunga.
Högt ville jag ropa min lycka ut
och en jublande glädjelåt sjunga,
men tyst med allt snicksnack om sorg och död:
min Elsas mun den är smultronröd,
och den kan gäckas och skratta
och drilla allt svart och dystert i grus
och kvittra all världen glad och ljus.
Ja, nog är det konstigt att fatta!

Ni skulle sett mig i går som nu!
Då var jag allt något annan,

skref småvers om melankoliens fru
och bar weltenschmerzpannugg i pannan.
I morse jag lät klippa luggen af,
och mitt skrifdon jag gaf en undangömd graf,
— sof i ro! — hvem har tid till att dikta!
Nog har jag väl gladare göra än så:
min Elsas ögon de äro så blå,
och visste ni allt hvad de bikta!

Det är, som om nyss jag vaknat till lif,
som om allt det gamla, som varit,
med allt dess tråk och käbbel och kif
var blott en tryckande marridt.
Och bokhållar Buhl, som mig syntes i går
ett lejon, har blifvit ett bråkande får,
— sisådär kan ödet sig vända! —
Men fast allting annat har skiftat, jag gläds,
att Elsa hon är densamma som städs,
lite gladare bara kanhända.

I går var allting så surt och ledt,
och himlen var gråsvart och mulen,

på allt och alla jag tittade snedt,
men mest dock på Elsa och Buhlen;
i går kväll af en slump i en skum berså
vi råkade råka hvarandra vi två,
och ganska lång blef vår vaka,
bortåt midnatt jag vågade stjåla en kyss,
och hast du gesehn sådant flicks! — bara lyss:
hon tog den strax tillbaka.

Och jag, som lofvade tiga, jag tror,
jag röjer hela vår gamman!
Men munnen vill jubla, när glädjen är stor,
och kärlek och fröjd höra samman.
Jag ville ta hela världen i famn,
säg, är inte Elsa ett vackert namn?
Men en mycket vackrare jänta!
Vi ska råkas i kväll, när klockan blir sju,
åh kors, det är bara en kvart ännu,
farväl, hon skall slippa att vänta.

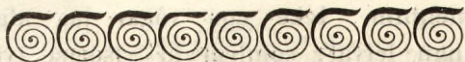
Ur en juffers visbof.

(Bland gamla papper har jag funnit dessa visor. Den, som är deras författare, kallar sig med namnet Gunnar Folkeson. För öfrigt vet jag icke mera om honom än att han synes ha varit af ett tämligen melankoliskt tem-

peramentum. Icke ens vågar jag afgöra,
när han lefvat; somliga af visorna tyckas
emellertid skvallra om att junkern känt till
åtskilliga poeter af ganska sent datum.)

En vemodsvisa.

Nu blommar syrenen. Och rågen står i strå,
— det varslar till äring för logen.
Och soligt varm är dagen och himlen hög
och blå,
och visst är det däjeligt, hvarhålst mig lyster gå.
Men sipporna de vissna i skogen.

Vore en tusendel verkligt . . .

Vore en tusendel verkligt
af allt hvad man prælar med,
då växte det fagra rosor
bland flygsand på ödehed.

Och blefve en tusendel verkligt
af allt hvad man lofvar och svär,
det skulle väl snart börja knoppas
på kala klippor och skär.

Man pratar och lofvar så mycket
i granna, svindlande tal
med sockersyltade fraser
om lifsmål och ideal.

Men sätta handen till verket
det är så mattsamt och trist,
och prat är mer än tillräckligt
att få heta idealist.

Du, knopp, med ditt svällande varde ...

Du, knopp, med ditt svällande varde,
för mig är du däjlig och kär
mer än sommarens ljufliga dofter.
och höstens frukter och bär.

Du, knopp, med ditt svällande varde,
du är hoppets och framtidens skatt.
. . . Gud månde dig värna mot frosten
i vårens långa natt.

Vi vänta dig, jag och björken . . .

Vi vänta dig, jag och björken,
— björken, säg, minnes du den?
Där möttes vi förr så ofta
och skildes och möttes igen.
Där drömde vi ljufva drömmar,
och hela världen var ljus.
Där kände vi våren knoppas
i anande sällhetsrus.

Vi vänta dig, jag och björken,
. . . Men nu står björken bar.
Och mina drömmar ha farit,
och tomhet är allt, som finns kvar.
Ty du . . . du är fjärran borta
och kommer nog aldrig igen,
hur länge vi än månade vänta.
— Men björken, säg, minnes du den?

Backra visor äro aldrig långa . . .

Vackra visor äro aldrig långa,
ljusa dagar bli sällan många,
— sången tystnar, och sorgen gläntar
på hjärtats dörrar, när minst du väntar,
. . . och döden evigt behåller sitt.

En dröm.

I natt, när fullmånen lyste klar,
jag drömde en dröm, så underbar.
. . . Mig tyckes, jag tappat mig själf.
Ej minnes jag hvar, ej minnes jag när,
det enda jag minnes af allting är,
att en gång jag har tappat mig själf.

Och nu jag vandrar med påken i hand
och påsen på rygg kring all världenes land
och letar efter mig själf.

Jag söker från morgon till kvällen sen,
om natten vid lyktans fladdrande sken
jag famlar efter mig själf.

Ej mycket till ledning på vägen jag har,
ty åren de flykta och hågkomsten far,
och föga jag minnes mig själf.
Jag minnes blott något ungt och skärt,
som, när jag det mistat, är vordet mig kärt,
och nu vet jag, att det var jag själf.

Och öfverallt, dit min vandring för,
jag samma ängsliga fråga gör,
om man har sett mig själf.
En axelryckning jag får till svar,
och muntert man ler åt »en fånig karl,
som säger, han tappat sig själf.»

Jag sökt bland konstnärns mäjslade skatt,
i gycklarehopen jag tårögdd satt,
men där fanns icke jag själf.
Jag grubblat vid hundrade siares fot,

jag sökt vid korset med bättring och bot,
men aldrig jag funnit mig själf.

En dag, när i sorgsna tankar jag gick,
jag såg i en annans vårljusa blick
en leende skymt af mig själf.
Men hoppets ljufliga timma blef kort,
och allt var en hägring, som flyktade bort,
och mer fjärran än förr var jag själf.

Sen åter vandra och vandra blott,
min fot blir blodig, mitt hår blir grått,
mens jag söker efter mig själf.
Ack, svår är hetta och svårt är regn,
och ingen ger rastlöse sökaren hägn.
Ack hvar, ack hvar är jag själf!

Ensam.

Vänner har jag inga
till följe på min stig;
ingen jag känner
och ingen känner mig.

Ensam far min julle
på forsande älf;
ingen jag känner
. . . och allra minst mig själf.

De helga tre kungar.

De helga tre kungar från Österland,
de sågo en strålande stjärna,
och hän genom töcknet lyste hon dem
och stannade öfver Bethlehem,
där barnet låg i krubban.

De helga tre kungar från Österland,
dem ledde den strålande stjärna
till ljus och sällhet och frälsningens hopp.
Men när går åter stjärnan opp
— *den* stjärna, som *vi* ville följa?

VILHELM EKELUND
(OVE)

ALBERT W. RICHMOND
1890

I.

Skånska Motiv.

Nu faller stillhet vida . . .

1.

Nu faller stillhet vida,
och kvällens ro blir ljus,
den hvita slätten sofver
med tystnadssänkta hus.

Bak åsens dunkla skogar
står skenet rosigt rödt.
Snart sista dofva ljudet
af bygdens slagor dött.

Och skuggan sträckes djupsvart
af kyrkans hvita torn,
det gnistrar öfver skaren
med silfverblåa korn.

2.

Det är den stund, då karmosinmörkt röd
det flämtar till mot rutans frusna is
en sista ton af solnedgångens glöd,
där tyst den glimmar genom kvällens dis.

Det är den stund, då hvarje skälfnings hörs,
när minsta kvist i gårdens ask och alm
af vindens tysta slag och vaggning rörs
och sakta prassel går i stackens halm,

Det är den tystnadsstund, då lent en ström
emot en slår af slättens kvällningsro,
då allt är skär mystik och vaken dröm
och diset rosigt står kring mad och mo.

Skördefest.

Hos Jeppa Truls' i Ängaby
i natt står glädjen högt i sky
med gillesras och glam;
ty folket firar skördefest,
på logen dansen går som bäst
med skratt och stoj och damm.
Och Jeppa sitter glad och mätt
och blinkar nöjd åt Maren
och tittar på hur rappt och tätt
det hvirflar om med paren.

Han suckar sällt och bolmar rök,
han har fått slut på släp och stök
och höstens bråda id.

Han tar en klunk ur bräddadt stop
och sluter ögat halft ihop
och ler i slummern blid.

Men rundt på golfvets fasta ler
med skutt och kaprioler
går dansen efter handklavér
och gnällande fioler.

Det hvirflar rundt i hets och fläng,
i vilda språng, i bukt och sväng
med stimm af skratt och rop.

Och flickorna ha stass och band,
men pojkarna fått tår på tand
och tralla allihop.

Det går i svaj likt säf i vind,
och takets bjälkar runga,
det flammar hett i blick och kind,
och fasta barmar gunga.

*

Där utanför står ljum och blid
Septembernatt kring hult och lid
i höstens spröda glans.
Det skymtar hvitt i hasselpark,
det klingar till af steg mot mark —
likt skygga steg i dans.
Det hviskar med förstulna skratt
och fnittrande och tassel,
med kväfda skri bland snårens kratt
och tisslande och prassel.

Det knastrar till bland stigen strå
af steg som dansa fram på tå —
en dans i blodets takt;
det rasslar skyggt i kvist och gren,
där natten faller ljum och len
i hagens skumma schakt.
Men längst i norr gryr fjärran opp
en flik af dagningsstrimman,
kring åsens löfskogsljusa topp
drar sakta höstnattsdimman.

Hemdrömmar.

Där ligger ett fång på bordet
af späda kvistar af sälg,
ur fjuniga knoppar det stiger
som doft af ro och hälg.

Det var där borta i kanten
af vimlande stadsalléen,
jag smög mig tyst till att bryta
en blommande vacker gren.

Så sitter jag nu i drömmar
och ser på min vackra skatt,
och doften jag andas är doften
ur hembygdens snår och kratt.

Jag ser den ljusa vägen,
som hvit i vårtorkan låg,
jag hör det susa drömligt
i vångens vajande råg.

Jag går under blommiga pilar
med svärmar af surrande bin,
jag lyss från mossar och mader
till vipornas fjärran skrin.

Och in i gömdaste vråar
af själens lönlige schakt

det dallrar af toner som binda
med minnenas stumma makt.

Jag känner det ljusa jublet
af vårens unga fest,
jag känner det spira sakta
hvad allt jag älskat mest.

Vår vid Skånes kust.

1.

Det är söndagsmorgon med sunnanblåst
ifrån hafvet.

Det är tonstänk i luften och rytters svikt
i brisens dånande gång.

Och himlen står hög i skiraste förvårsblått
öfver takens grellröda tegel,

och luften är mättad af salta och tång.

Men fjärran ute går havets band

i mörkblått om dynernas sand,

och viken står full af länsande segel.

Det är sol öfver bygden och glans af kastan-
jernas knoppar.
det är kvitter och sång öfver bruna hedar
och spirande spädgrönt gräs.
Med kalkade längor och stackar och träd
ligger byn i söndagsstillhet och dåsar
längs strandens buktade näs.
Det står gnistrande blänk af takskäggens dropp,
bak almar och lönn stiger röken opp
öfver takens torflagda åsar.

*

Här ute i strandens öppning
har blåsten byggt sig torn
med väldiga hvita vallar
af glindrande flygsandskorn.

Så tyst, så andlöst stilla . . .
ej minsta ljud mig når.
Blott sanden som yr och prasslar
i naket pilhäckssnår.

Och hafvet som rullar nära,
blir kyligtblått i färg,
när solen bländande lyser
på bankarnas mjällhvita berg.

Och glider ett strömolns skugga
längs refvelns gråa band,
blir kusten ett skrämmande dystert,
fantastiskt ödeland.

2.

Kring strandens kullrade dyner
en förvårens bleka natt.
På hafvet blänker i fjärran
en skeppslanternas matt.

I skumhvita bårder en skymtning
af reflarnas gulgrå sand.
Rundtom öfver svarta vidder
stå bleka ljus inåt land.

*

Med snärjiga snodda rötter
i hvita flygsandfält,
där kretsande måsar skria
kring öde stränder gällt,

stå hedens magra barrträd
bland tufvig, gråbrun ljung.
I stormvridna glesa kronor
går blåsten dånande tung.

Ur öppning i mörka massor
en skymt af en hvit kontur
tar form i dunklet och blir till
en kyrkas rappade mur.

Men tyst öfver granarnas grenar,
där sanden smattar och yr,
står likt ett spejande öga
i fjärrskens uddens fyr.

Slättbilder.

1.

Sensommarkväll. I töcknigt soldis
står byn med gafvelröst och tak,
från smedjans skorsten stiger röken
mot höglå aftonhimmel pelarrak.

Med hvita gårdar ligger bygden
i lummigt hägn af pil och lind,
i luften ljuda stoj och buller
af barn som leka vid en trädgårdsgrind.

Det lyser gult i solnedgången
af vägens sammansnodda halm.
Ren höstens rost och klara kyla
sått bruna inslag bland kastanj och alm.

Du svala höst med dämpadt stilla
och bleka dagrars spröda sken,
när hög står himlens matta kupa
och färgen bleks på brinkens kalaren,

Du är mig kär, lik stilla glansen
ur drömmarögons vida blick.
Din tysta ro, din klara kyla
är som en skogens källas svala drick.

2.

Mot kväll det lider. Öfver åsen hänger
i vindstill luft ett vårrägnstöckens flor,
ur gårdens lönnar majkvällsfriskhet tränger,
och allt är tystnad, tigande och stor.
Det mörknar sakta, genom fönstret ångar

en flod af doft ur våta törnrossnår,
i blågrå skymning drunkna fält och vångar,
där rågnet duggfint öfver säden står.
En droppkaskad ur multna pilträds grenar
slår dödt och ensamt emot gårdets stenar.

Det är den stund då allt är signad ro
och tystnadens mystik all näjden viger,
då som i väntan kvällens skymning tiger
och hvit går dimman öfver mad och mo.
Det är den stund då som en böljning stiger
emot en varm af all den vårens råga,
som bugnande i blom och spirning står.
då färgers spel i halfljus väfnad våga
och vinden töfvande från hafvet går.

Nu släcks det sista bygdens bleka ljus,
i töcknigt vårrägnsdisk jag dunkelt hör
det sista vildgåssträckets svaga sus,
när tyst jag skjuter fönstrets luckor för.

3.

Det mörknar, mörknar mer och mer,
i svarta moln går solen ner,
och kärrens glimtar släckas.

Af nakna pilars spön
silhuetten mörkt jag ser
från backens långa krön
mot roströd aftonhimmel sträckas.

— — —

Nu tändas ljusen rundt kring slätten,
och under takens gråa brätten
slår lyktsken öfver skumma vången . . .
Det mörknar, mörknar mer och mer,
där tungt och trött längs öde hed
jag går mot bygden ned
i bittra tankar fången.

II.

Bundet.

Det finns en dikt som aldrig satts på pränt,
men sjungits ut som stycke blott och del,
det finns en sträng som ännu ingen spänt,
en bunden ton som aldrig klungit hel.

Ty kunde ord och strängar tolka rätt
den bundna ton som längtar att bli fri,
ur djup af kval dem inga mått ha mått
då skulle stiga afgrundshemskt ett skri,

ett ångestrop att väcka upp en jord
ur gränders skymning som ett åskdån slå,
från snörda strupar skulle hest ett ord
om tigen^o nöd i smärtans skälfning gå.

Men ve det bröst där bunden ton gjorts fri,
och ve dens hand som spände orörd sträng!
Hans lif blef ekot af ett ångestskri,
och nattens hvila skulle fly hans säng.

Men ack, om blott en dallring innerst ljud
med toning af den sträng som hand ej spämt,
om i vår sång ett nödskris ångest sjöd,
hvem aktade ett krossadt instrument!

੨੨੨੨੨੨੨੨੨੨੨

Vision.

Jag drömde det stod skimmer kring tinnar
och hus
af aftondagerns färgstänk, och mattrödt ljus
låg i halfskumma slingor öfver vången.
Jag drömde att jag vandrade sorgetung i håg
längs vägen som i lönnarnes skymning låg,
och min själ var i bedröfvelse fången.

Och mig tycktes som om suset, när jag van-
drade förbi,
var mig välbekant med vemodig hälsning uti,
men jag själf var som vorden en annan.
Så vandrar jag allt vidare förbi alla led,
tills slutligen jag trött vid en vägkant sjun-
ker ned
och lutar mot marken pannan.

En skymtning mellan dungarne jag fångar
af ån,
där den glimmar genom floret af häggar och
slån
och kullarnes ljusa lindar.
Men jag känner det som vore allt inom mig
dödt
och smutsadt och i stycken och vräkt och
förödt
för himmelens alla vindar.

Så drömmer jag mig sitta där bruten och grå,
tills natten öfver vägarna tyst faller på
och stjärneblänk på himlen upprunnit.
Då griper jag om stafven med skälfvande hand
och vandrar igen utöfver vägar och land
att söka en lycka som svunnit.

Utanför blomsterboden.

Fr matta och sjunkna ögon
jag såg hur det sköt en glans,
jag såg hur det fuktigt lyste
bak skimrande ögonfrans.

Hon stannat vid blomsterboden
med en svulten parfvel vid hand,
där stodo de två och tryckte
sig tätt mot rutans rand.

Måhända det var ett minne
som gaf åt kinden glöd,
måhända det var en vådröm
som nu låg grusad och död.

Och pilten blickar halft ängsligt,
halft frågande upp på mor,
det var som en halfväckt aning
öfver hans anlet for.

Så stodo i tysnad de båda
med ögon i klartänd brand,
och parfveln fingrade tveksam
på rutan med mager hand.

Üngskog.

Jag gick och strök i hagarna en dag,
när vårens fagerlek stod vän på marken
och sunnanfrån drog vind i lena slag
bland nyutspruckna björkarne i parken.

Jag gick och gick och gladdes när jag såg
hur vänt det spirade ur smälta kälen,
och det kom sol och solskensglans i håg
med vårens väl och rikedom i själen.

Men nu tog stigen slut, och småväxt glad
sig öppnar ödsligt bortom gårdets stenar,
till hälften snårmark och till hälften mad
med glesa lögfräd mellan pors och enar.

Och jag förstod, att det var ungskogsmark
och trädde tveksam ut på magra leden,
där björken tvinade med ljusgul bark
och boken stod med mögelhvitt i veden.

Och vindfällsris låg öfver marken tätt
med snärjigt törne filtadt hop i refvor,
och rost och fukt på unga rötter frätt
från fjolårslöfvens multna efterlefvor. — —

Var detta ungräds kraft, var denna mark
med krokigt vuxna vidjeskott i snåren
den jord, ur hvilken alstringsrik och stark
vi väntade den nya framtidsvåren?

Bid horisont.

Upp från hafvet, där det blänkte mörkblått under den dallrande, hvitgyllne luften, drog sommarbrisen och prasslade i kornåkrarna på sydslutningen af åsen.

Under mig låg slätten i grått morgondis, men där bortom lade solen som ett flam-

mande guldkärp öfver hedarna ända ned till hafsstranden, där de hvita dynerna svepte en bländande silfvervåd kring bukten.

Långt ute i horisonten flöt en hvit sky lik en sväfvande skugga, där morgonhimlens drömmande pärlemor tonade samman med hafvets tunga mörkblå. Upp ur vågskummet doko mäsarnes spetsiga vingar, tecknade sig i glidande silhouetter mot den svartröda tångbården och sneddade in öfver dynerna, där strandrågen lyste blågrön i porssträckningen. — —

Hafsstillhet . . . morgonstillhet. Och min själ stod full af högtidstankar, svala tankar med ensamhetens och de vida synernas hvilande ro.

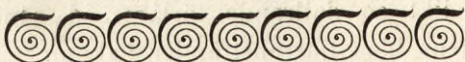
Som en fjärran musik sjöng hafvets brus i mina öron, sorlande, gungande likt rytmer och dansande tonstänk, dämpadt och skälfvande som i trånadsdjup bäfvan, stigande i jubel och segertrots . . .

Bortom hafvet låg synrandens sjunkande

båge likt en dallrande förlåt med oändlig-
lighetens blåa fjärranstränder bakom.

Och jag såg seglen svälla ute på de mörk-
blåa vattnen, och min själ var bäfvande full
af kärleksstark längtan till vidderna och de
stora synerna.

Två visor.

Efter *Robert Burns*.

1.

Det kvällas tyst, i naken ljunng
går blåsten hvinande och tung,
snart drager mörkret svart och tätt
längs hedens bruna ödeslätt;
nu söker jägaren till ron
och alla fåglar sina bon,
mens tungt och trött jag vandrar här
vid sorgsen stilla strand af Ayr.

Farväl du Coilas gamla dal,
min lyckas dal, min kärleks dal;
farväl du slätt, farväl du hed,
där glädjens sol i moln gick ned.
Du mina minnens rika land,
med tusen trådar, tusen band
vid dig mitt hjärta länkad är,
du vackra dal, du strand af Ayr.

2.

Du flod, som sorlar, o sakta din ström,
du susande säf, stör ej hennes dröm,
där hon hvilar, min kära, på blomsådd bädd!
Du dansande flod, slå lätt mot din brädd!

Du vipa, som flyr öfver strandens mad,
du dufva, som kuttrar i skuggigt glad,
du koltrast, som drillar i skymningen nära,
stör ej med din sång min slumrade kära!

Hur luftigt, hur fint genom aftonens dis
ser jag alarna svaja i vårsval bris!
Smyg sakta, o flod, och aftonen lång
jag sjunger ditt lof i min dämpade sång.

Hur fagert ditt lopp mellan dungarne hän
ser jag glida i glans, hur majskymmingsvän
din strand ser jag stiga med björkar och pilar,
hur gräset står lent där min älskade hvilar!

Du dansande flod, slå lätt mot din brädd,
där hon hvilar, min kära, på blomsådd bädd!
Du flod, som sorlar. o sakta din gång,
och jag sjunger ditt lof i min dämpade sång.

En okänd.

Stigamo bland rös och snår,
där gällt ur lidens mörker går
kring åsen ugglans hesa låt,
där tjut af räf och skri af korp
hörs ödsligt vildt om kvällen,
där gräfling går bland kumlets bråt
och ljungen blekts på hällen,
står Strykar-Daniels gråa torp.

Hans hår är hvitt, hans rygg i krök
och knapp och skum af stugans rök
hans gamlingsögas matta syn.
Till hälften dolsk och ödmjukt blyg
likt en med ondt beslagen
går blicken bakom tunga bryn —
till hälften slugt förslagen
och skelande och smått i smyg.

Det sägs i bygden, att hans lif
gått hetsigt fram med kamp och kif,
det glunkas om fördolda ting — —
Hans stuga står bland hedens snår,
där brant och vild är åsen,
men själf han stryker bygden kring,
på ryggen dinglar påsen,
ur träskon synas fotens tår.

I mark och skog, på stiglös hed
går Strykar-Daniels vandrarled,
hans släkt, hans stam vet ingen af.
Kanhända har hans lifsväg gått
på skum och okänd bana,
kanhända tungt har ödets glaf
på väg som vi ej ana
hans lefnads vilsna farkost nått.

Öfver åsen.

Oktoberkväll. Mot skylös bakgrund
stå bokarna i bronsröd skrud.
I vindlös stillhet tiger allt,
blott stundom fjärran bortåt åsen
af knäckta kvistar går ett ljud
så sprödt, så klangrent klart och kallt
som isens knäpp en vintermorgon.

Jag vandrar upp i solnedgången
mot åsens branta gråstenskam.
Af blekrödt ljus en flod slår in
på barrbeströdda våta stigar
och smyger tyst från stam till stam
i skygga slingor utmed kvist och pinn
bland snårens brända senhöstgrönska.

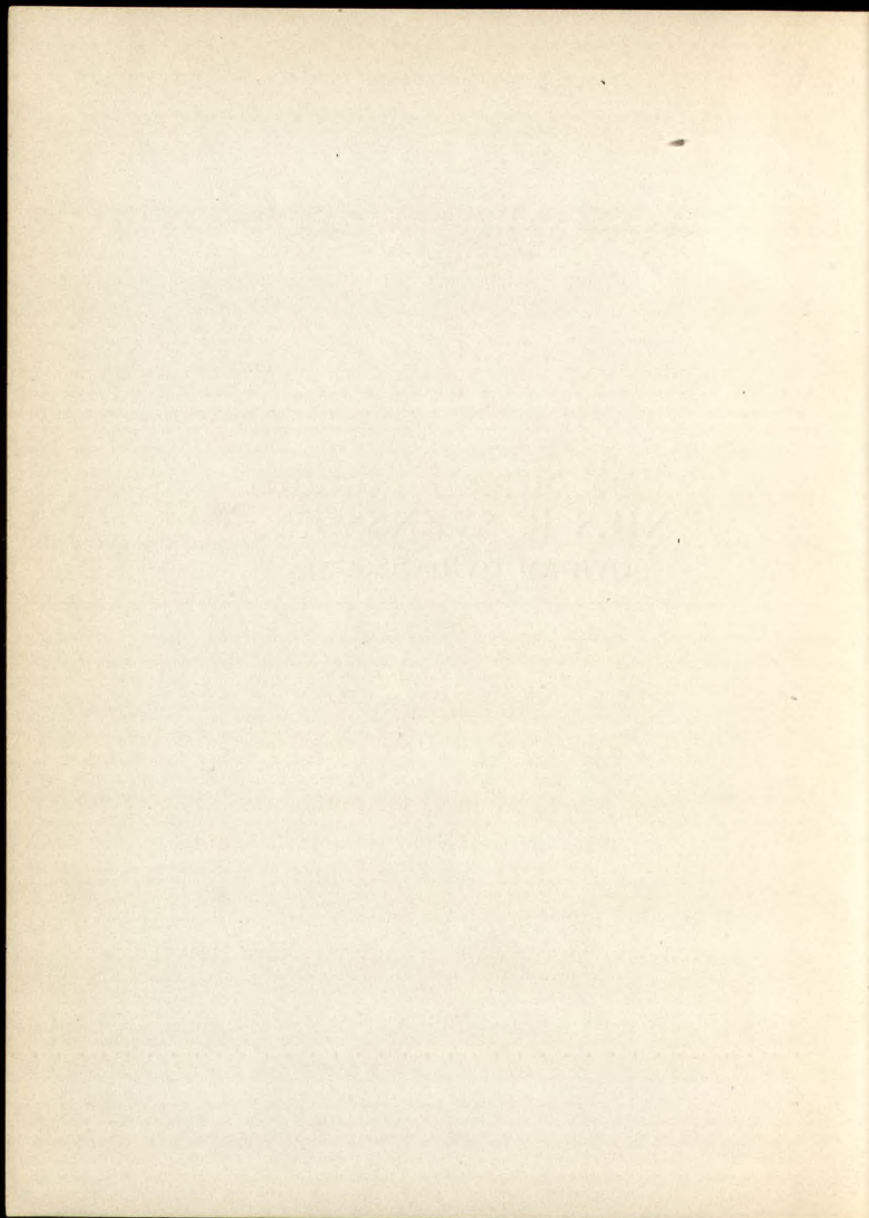
Och allt är höstklar ro och tystnad
med luft som andas kall och ren
och doft som strömmar däfvat från.
I genomskinlig klarhet lyser
hvar färgtons fall kring kvist och gren,
hvar dagers spel bland hagens trån,
hvar slingas lek i löfvets dallring.

Och denna djupa senhöstklarhet,
som lyser bakom löfvets frans
och sveper lent kring hedens stup
sitt genomskinligt bleka skimmer,
står för min själ med sällsam glans
likt ett omätligt ögas djup
af dröm och skådan fylldt till brädden.

NILS P. SVENSSON.
(QVIDAM QVIDAMSSON)

Tre difter i väntan.

I.

Vårkänning.

Säg, är jag då så usel, att mitt sinne
på allvar närt en tanke, ja dess tysta aning
blott,
att hårdhändt vilja sluta inne
med dystra murar dina drömmars skära slott?

Nej . . . Men måhända skall ditt minne,
när långa, drömtungt långa år ha gått
med vemodsblandad kärlek stanna
vid ett sorgset öga, skumt af trånad
efter fjärran underskogars blånad,
vid en kyss af eld uppå din panna,
vid ett famntag, darrande och brådt.

Kanske faller daggen då i ögats sagoland,
emot kinden darrar lätt din hvita hand . . .
tyst i drömmar framför brasans gyllenröda
slott
tiggarn och poeten Du förlåtit och förstått.

II.

Att.

När din hand i smekning på min panna
kyler feberns heta brand utaf,
ville jag mitt hjärta kunde stanna,
blicken slockna i ditt ögas haf.

Ifrån dagens alla lumpna strider,
iffrån världens evigt samma kif
mot din arm jag glömmmer, hvad jag lider,
när jag såras utaf trubbig knif.

Inga grubblets svarta änglar sväfva
fram till famntag, kväfvande och hårdt,
drömmens spindlar sina trådar väfva,
hvita vingar föra tanken bort.

*

I den tysta, kalla stjärnenatten
så jag gråter, bäfvar och går vill
öfver ändlöst mörka, djupa vatten
åt Nirwanas ängder till . . .

III

Ång vår.

Späda, vekgrönt ljusa blad mot barken,
hård och skrofligt mörk —
ton af jubel öfver marken
från en fogel i min björk —
din och *min* med våra drömmar,
våra sagor och vår sång,
som ur själens djupa strömmar
hviska sitt »det var en gång — — —»

Stilla, lifsvarmt röda ord, som ljuda
som af dold musik,
och i sinnet gudsfred bjuda,
hågnande och rik —
din och *min* i drömmens gårdar
vid vår kärleks tysta sång,
medan sagans tomtte vårdar
om vårt eget »var-en-gång . . .»

Prosastycken.

I.

Gudar.

Minns du en förvårsdag långt tillbaka i tiden, min vän?

Det var söndag och bedårande ro öfver den stora staden, där vi bodde. Du kom upp till mig och talade om, att du hört något underbart, något bittert underbart, som äfven jag

måste höra. Och så drog du mig ut, hän öfver de breda boulevarderna, där människorna gingo som i ett rus af ungt vin, bort i den tysta, förnäma stadsdelen, där aristokratien af börd och af börs hade sina paläer. Minns du, huru vi slutligen stannade framför en härlig byggnad i senrenässans, huru jag frågande riktade min blick emot dig och du svarade med ett litet besväradt leende? Ja, det var en kyrka. Och när vi kommit in, märkte jag, att det var de rikes tempel, och hörde fattigdomens evangelium där förkunnas.

Minns du, huru vi bägge knöto händerna af vrede öfver de förtolknings ord, som ljödo från mannen däruppe i den gyllene stolen? Minns du, hur sången grep oss till tårar?

Ja, och så reste du dig upp i bänken och fattade min arm. Landets kvinnor, som pyntade och granna suttit där och dyrkat sin gud, strömmade ut ur bänkraderna. Där steg en sväfvande doft af kvinna och blomster, där gled ett ljud af smygande siden, där glödde

ögon af återhållen längtan. De stora portarna hade slagits upp, i öfverväldigande toner fyllde orgeln det stora rummet med drömmens helighet, och från den sakta glidande människofloden hördes ett sorl som af hafvets dyning, men midt i allt detta förnam jag det underbara, det, som kom mitt hjärta att gråta i bitter ångest.

Det var guldets, som föll och som sjöng i sitt fall:

«Mig skall du älska . . . Mig skall du dyrka . . . Mig skall du frukta . . .»

De stora, blankpolerade skålarna stodo bräddade med mynt, och jag tyckte mig se alla de oskattbart lyckliga små negerungar, som för detta täckeliga offer skulle få lära känna de rikes milde gud! Minns du, att du tänkte som jag, min vän, att du vände din blick mot min i tyst och djup sorg?

Men där framme under orgelns färggranna stuckverk sjöng guldets sin hånfulla sång: «Mig skall du älska . . . Mig skall du dyrka . . .»

Mig skall du frukta . . .», sjöng så dödande monotont, ända tills den sista kvinnan på sin smala fot frasat förbi och de stora portarna föllo igen med ett tungt, ett suckande ljud . . . .

Det är längesedan detta, min vän.

Och nu är det åter en förvårssöndag i den stora staden, och de hundrade klockorna ljuda så skönt utöfver den fängslande stillheten. Jag går bort i det tysta högtidliga kvarteret med dess förnäma, tillbakadragna ro . . . jag stannar framför en kyrka i senrenäsans . . . jag vill gå in och höra guldet och min vrede sjunga. Då kommer du, min vän, och vid din arm en utaf landets kvinnor, pynad och klutad och grann. Du ser mig ej. Du bär ditt hufvud så högt och så vackert, din mun ler så nöjdt, din gång är målmedveten och spänstig, och alla de andra människorna här, de hälsa dig och kvinnan vid din sida som gamla kära vänner.

Och I gån bägge in och dyrken er gud . . .

Men där jag står vid den tunga, snidade
portalen tycker jag mig höra guldets sjunga:
«Mig skall du älska . . . Mig skall du dyrka
. . . Mig skall du frukta . . .»

II.

Drömmen.

Jag var ung, och mitt hjärta var fylldt af jublande fröjd, ty den kvinna, som var mina dagars och nätters drömda lycka, hade i dag blifvit min. Jag hade tagit hennes hand, sett in i hennes öga och kännit henne famna mig, kyssa mig, trycka sig in mot mitt bröst i den smärtsamt ljufva ro, som alltid kommer öfver oss människor, när vi stå vid ett gränsmärke i lifvet.

Hon hade gått med en sakta böjning af hufvudet, gått så glidande stilla ifrån mig med

den mjuka, vaggande gången, och jag satt där ensam som förr midt i den stora, af tusen och tusen lif jäsande, darrande skogen.

Jag drömde — ja, jag drömde.

Där kom hon emot mig igen, hon, som nyss gått bort, kom med sin mjuka, smekande gång, med de blottade armarna sträckta till famning, med munnen halft öppen i sakta hviskning . . .

Det var ju hon — och dock ej hon.

Hennes dräkt hade fallit i trasor, som smutsade sökte skylla den hvitglänsande kroppen, hennes fötter voro nakna och såriga, hennes bruna dunfina hår stripade sig oredigt kring det bleka ansiktet.

Hon stannade — — hon förde händerna mot hjärtat, som för att lugna dess gång — — och böjde sig bakåt i hvila mot den höga, gråstammiga boken, som bar alla de många banala, förfulande namnen i sin bark.

Då såg jag plötsligt, att det var Dröm-

men själf, som stod inför mig och talade med dessa ord:

— Kom, käre, kom låt oss gå ut i den mörka natten och sörja! Jag har vandrat hela dagen och sökt mina barn. Arbetet störde jag för människorna därute i världen. De sågo upp med en forskande blick i mitt ansikte.

— Gå bort, slinka, sade dagakarlen vid plogen, hustru och barn vänta på bröd hemma i torpet. Sex dagar måste jag arbeta, tills tröttheten om kvällen kommer med dödens makt, och på den sjunde skall jag gå i kyrkan och höra prästen tala om all helvetets eld. Jag har ingen tid med dig!

Jag kom in i staden. På de breda gatorna foro vagnarna efter kråmande hästar. Och på torget voro många människor samlade för att skåda den store lindansaren, världens nyaste underverk. Jag gick in ibland dem, jag sträckte mina armar emot dem och hvi-skade i deras öra att vända sig bort från gycklet, att gå ut i ensamheten och tala med

sig själf. De hörde mig ej — jo, en. Han kallade på en man, som glänste af guld och var mörk och stel i sin uppsyn, och bad honom taga vara på skökan, som gick omkring och bjöd sig ut åt allt folket och störde dess heliga lugn. Den mörkblickande mannen tog min arm i ett hårdt, smärtsamt grepp, han förde mig bort genom hopen, som vände sig om och ref mina kläder och kastade smuts på min rygg.

Så vandrade jag bort öfver ängar, som doftade af det nyslagna, daggstänkta gräset, hän öfver berg, hvars klippor skuro sönder mina fötter, in i den djupa, lugna skogen. Jag kom emot dig, och du flydde mig ej, du spottade ej åt min trasiga dräkt — — — du såg blott på mig så som ett älskadt barn ser upp mot sin mor. Kom, käre, kom låt oss gå långt fjärran från alla dem, som lärt sig hata Drömmen, låt oss gå ut i den mörka natten och sörja . . .

III.

Den nya tiden.

I den dimmiga morgonen mötte jag en man, som var hufvudet högre än alla, jag förut sett. Hans blick låg djup och mörk och hotande emot mig, hans gång var såsom en jättes, fast och målmedveten, och dock glidande lätt som ett barns, och när han öppnade sin mun och talade till mig, ljöd det af sjungande malm ur berget:

«Tillbed mig, kryp, jag är den nya tiden, all världens förlossare! I tiotusen år har min

ande sväfvat öfver edra hufvuden, men I handen ej styrka till att höra min röst. Si, nu är jag kommen att lösa eder ur det förflutnas bojer, och såsom himmelens fåglar skolen I varda frie; ja, vingar, starkare än örnens, skola bära edra själar högt ofvan molnen, och I skolen känna gudomens makt växa upp inom eder. Ned i dalen vill jag gå; in i staden, där fåvitskheten har sitt altare, skall jag storma med hvirfvelvindens styrka. Från avenyer och torg, der människohopen tränges i lustar och synd, vill jag samla mina lärjungar; från de mörka gränderna, där allt är så underligt stilla, så bortglömdt tyst, skola mina tjänare komma med ögon lysande af tiotusenårig längtans glöd och med händerna lyftade i bön till honom, som är kommen att frälsa världen ur det förgångnas och förgänglighetens famntag. Jag säger dig, dvärgakräk, nya himlar och en ny jord bära mina bud i sitt sköte!»

Hans ögon vidgades och slötos, den senfulla kroppen for i hop för att i nästa ögon-

blick räta sig upp i all sin höghet, och hans läppar, som voro rödare än det rödaste blod, darrade som af återhållen smärta. Han vände sig bort för att gå från mig på sin väg ned i dalen, och då jag ropade efter honom för att få höra hans lära, lyssnade han ej till min röst.

Men när jag kommit längre upp bland snömassorna, satt där en korp vid vägen, blinkade småslugt och skrockade: «Du har mött den nya tiden?» Och korpen skrattade, så jag trodde ögonen skulle falla ut ur sina hålor:

«Den n-y-a t-i-d-e-n . . . herre gud . . . ha ha . . . .»

Och så blinkade den djäfvulskt med sitt svarta öga och skrattade och flög bort.

Men inom mig låg en tanke och grodde och växte sig stark. Jag ville skåda den nya tidens intåg bland dalens folk. Och jag vände tillbaka till branten, där blicken kunde sväfva ned öfver det svarta landet och den stora staden i dess midt. Jag hade väntat att få höra

skarorna sjunga lofsånger, att få se ifriga händer lyfta sten efter sten från kyrkornas murar, att få lyssna till dånet af gudabilderna, som föllo. Men se, allt var såsom fordom.

Ur de tusen skorstenarne steg röken upp och föll så ned öfver människorna och förgiftade deras sinnen, på gatorna trängdes stojande massor i gyckel och lek, och vid gudarnes altaren lågo undergifna hopar i stum tillbedjan.

Men vid stadsporten låg den stelnade kroppen af en man, hvars ögon tycktes lysa med en vild och brusten glöd upp till mig där ytterst på branten.

Då såg jag, att det var den nya tiden, som låg i blod därnere, slagen till döds af den dansande hopens stenar . . .

Och långt fjärran ifrån hörde jag en korp skratta sitt hemska, skrockande skratt . . .

IV.

fenix.

Den gamle mannen, ensamhetens och visdomens son, gick vid min sida, tyst och oåtkomlig som klipporna omkring oss, där de stodo liksom lyssnande efter andedragen nerifrån den stora staden. Det ljud som en bortdöende ringning upp emot ödeslätterna, och solen höll på att sjunka bakom en af de hvitglänsande topparna. En stor, skrämmande svart fågel skar på starka vingar nästan ljudlöst genom tystnaden. Hans ögon lyste af

ett genomträngande grönskimmer, och hän öfver allt det hvita flög han rakt emot den bländande solkulan, som sjönk alltmera för att slutligen slunga ut ett haf af bränder, af darrande jättelågor, vilsna bland all denna kylande rena snö.

Den gamle höll skyggande handen för ögonen och såg efter den flygande fågeln. Det kom en underlig, nästan vild glans i hans blick, när han nu vände sig emot mig och sade: «Vet du, hvart han flyger? Vet du, hvem han var? Till solen, som sjunker där bakom topparna, bära honom hans vingar, och själf var han Fenix, sagans kungsfågel, som hvart hundra år . . . men du vet. Din fader har väl berättat dig därom, när du gungade på hans knä, eller kanske du först på egen hand stafvade legenden in i ditt hufvud, där den myllrade om bland tusen andra och blef till dunkel hågkomst, sjönk ned och låg glömd på botten af ditt medvetandé.»

Han skrattade till så hånande bittert, och

kring hans mun lade sig dessa otillgängliga rynkor, som så ofta skrämma oss unga. Jag vågade ej fråga om mera, fastän det rörde sig häftigt inom mig af trotsande kraft. Ty nu hördes ur fjärran en klagande röst, ett utdraget kvidande såsom från ett hungrande barn, och gubben stannade med den långa stafven lyftad från marken och darrande i den gamla fårade handen, som likt en girig klo stack fram ur klädnaden. Han tog ännu några steg framåt . . . så stannade han åter häftigt och ropade med en röst, som dånade hemskt emot hållarna:

«Hör du icke, huru det kallar mig där långt borta? Det gråter som om all världens tusenåra sorg grätes ut . . . det är Fenix, som brinner, som dör, som kvider i plågornas död. Aldrig skall mera någon ny Fenix födas ur den gamles aska. Den siste af sin ätt, dör han förgäten och ohjälpt af ett föraktligt släkte. Jag mina händer i vanmäktigt trots, jag ropar knyter dit ned till de jordlänkade, trälände djuren

i staden på slätten, som nu ligger svart och ofruktsam, stinkande af seklers orenlighet.

Ur hundratusen flammande ugnar dånar elden i dagar och nätter, hundratusen nakna ryggar böjas framför dem, hundratusen skoflar lyfta kolen för att mätta de glödande gapen, och från hundratusen bröst stiger nu förbannelsen upp . . . stiger som ett rop emot himlen, studsar mot klipporna och rusar vidare med mångdubblad styrka för att slutligen dö bort i en lång, snyftande suck. Det är graf-sången öfver Fenix, öfver förnyelsens ande, som ensam förbrinner för att ej mera uppstå igen . . . » Han tystnade med en åtbörd af betänksamhet, liksom om han tviflat på sina egna ord, läpparna rörde sig — » . . . för att ej mera uppstå igen . . . ej mera uppstå igen . . . »

Det lyste till i hans öga, den böjda ryggen rätade upp sig, och stafven stöttes hårdt emot klippan, som ljöd med ett doft mullrande långt inne ifrån. Så sträcktes den skälfvande

armen, halft lyftad, ut öfver djupet, på hvars rand han dröjde.

«En dag skall dock Fenix vända åter. På den högsta bergstoppen skall han födas i den stigande solens strålar. Han skall spänna vingarna till hvinande flykt, och det skall dåna i dal och på slätt, då han gör sina första slag här högt uppe öfver de vida fälten.

Och människorna därnere skola se sig om med förundrade, sömndruckna ögon, de skola frågande betrakta hvarann och få blott stigande fruktan till svar. Ty förnyelsens ande faller öfver dem, och gränslöst djupt skola de känna sitt armod, sitt smutsiga trampkvarnssinne, som drifvit de bullrande hjulen rundt, rundt i vanvettig fart . . . Och då skola hundratusen trötta ryggar rätas ut i sväl-lande lifskänsla, den nya Moloks ugnar skola omåttade, sotiga och kalla remna från ofvan till nedan för att äntligen med ett klagande ljud som af seklers ohörda suckar falla tillsammans, en vittrande stenhög . . . af jord

till jord, när förnyelsens ande sväfvar fram
öfver världen . . .»

Ett sista gällt, förfärande skri skar genom
den stora stillheten.

På tunga vingar sköt mörkret fram öfver
vidderna, men ur dalen steg ett jubelskrän,
och vi hörde människorna med lallande tungor
prisa dygnets underverk, medan maskinerna
stönade, darrade, snurrade evigt rundt . . .
runt . . .

Liksom i kramp knöt sig den gamles
hand, och hans gråa hufvud skalf som af köld.
Men i ögat låg själförtärande eld och en bru-
sten siareglans, när han fattade hårdt om min
arm och sade:

— *Kom, min son, vi veta intet . . .*

V.

Sommar.

Det flammade vid himmelsranden — rödt,
lifvets färg! Men rundt om mig stodo skogens
träd i sitt armod och sträckte bedjande armar
mot novembers himmel, som log ett kallt,
genomskinligt kvällningsleende.

Det är som om man såge en grånad man
le vid tanken på förgängelsen.

Och oberörd af nattens kyla hvilade jag
mot den hårda jorden.

Rödt, lifvets färg!

Lifvet! Det härliga, sjudande, doftande, rusande lif!

Där kommer som en andning från de stora ödevidderna däruppe, från bergens lifingivande luft, en fläkt, som på hvita vingar för en hviskning från Honom, mästaren, Zarathustra. Och den stöter mot ett träd i skogen, och det klingar likt jublande klockor, och den rusar fram, och den växer som snömassorna i dess hembygd, den heliga bergstrakten, och den går fram öfver mig, och jag lysnar liksom med återhållen smärta, och jag gråter med ansiktet mot den hårda, kalla, sköna jorden, gråter af smärtfylld glädje.

Ty rösten, som var en fläkt långt fjärran ifrån, ropade det ordet: «*Lef!*»

Jag vet ej, huru länge jag ligger där. Men jag reser mig slutligen, och det är natt, natt med månes och stjärnors ljus.

Och jag lyfter mitt hufvud högt, jag känner vindarna brottas kring min panna, och jag lyssnar till den sofvande skogens ande-

drag. Och det är som såge jag träden klädas i midsommarskrud, såge blommorna darra af vällust vid fjärlarnas kyssar, hörde fågelhanarne locka sina älsklingar till tysta kärleksmöten, såge människorna vandra med lågande blickar.

Och själf kände jag en kvinnas mjuka, duniga arm trycka min hals och hörde vansinniga ord hviskas i mitt öra, kände kyssar, brännande af längtan, och kysste själf ett ögonpar, där drömmar bodde längst inne i mörk pupill . . . Och allt detta i undertyst novembernatt med stjärnors och månens ljus.

Ty från bergens vidder hade anden, Zarathustras ande, ropat mästarordet: «Lef!»

Småvers.

Bildfågel.

Bort öfver haf vill jag pröfva min vinge,
flyga med starka, bärande slag!
Jag ville jag vore . . . jag ville jag finge . . .
jag ville att natt blefve dag!

Och mötte mig döden på vägen till lifvet,
jag hånade högt den gamle filuren
och prisade frankt, hvad af världen är gifvet,
och blåste min visa i gyllene luren.

Tyst! Rasslade icke kring foten en kedja,
och föll icke vingen så tungt vid sidan!
Hur länge skall fåfängt till himlen jag bedja
och gå här i dådlös och tårande bidan!

Maran.

Nu värker mitt hufvud, och tanken står still,
och pulsarna bulta i feber —
Nu drömmarna komma och gå och gå vill,
i natten bo sador, jag lyssnar därtill
och stirrar mig trött emot mörkret.

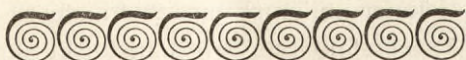

Jag känner en famning, ett yrande rus,
en doft utaf kvinna mig nära —
det dansar i blodet, det kommer ett sus
som vågor i brottning, som bränningens brus,
när mörkret är tungt öfver hafvet.

Det lyser emot mig en glödande glans
af ögon, som sticka och bränna —
och drömmarna svinga i hvinande dans
kring världar, där aldrig en tanke fanns
af jordbunden människohjärna . . .

Då flammar det till som en blix i min själ
af gudomens heliga flamma —
med brytande kraft jag trycker min häl
emot ormen i smygande, smeksamt kräl —
och vaknar med brännande panna.

Syster Matt.

En sista strimma utaf kvällens glöd för-
brinner
bort öfver höjdens djupa, varma blå.
Emellan höga stammar floden sakta rinner,
och skogen synes tyst i drömmar stå.

Vinter.

(Efter *Guy de Maupassant*.)

Den vida slätten vinteröde ligger,
och hvarje ljud, allt lif har runnit ut.
Blott då och då i tystnaden ett tjut
från någon hund, som skydd för natten tigger.

En tonlös rymd sig hvälfver öfver slätten,
som frosten obarmhårtigt mejat af,
och lika spöken, stigna ur sin graf,
mot himlens mattgrå rand stå trädskeletten.

Från bleka månens strålar, fruset kalla,
fantastiskt glider ut ett skimmersken,
som kommer snön att lysa blåhvitt ren
och låter skuggan sällsamt kylig falla.

I naket träd, där snö och rimfrost blandas,
en fågel skalf, som skulle snart han dö . . .
Nu skyggt han stirrar mot den hvita snö
och väntar tåligt dag, som icke randas . . .

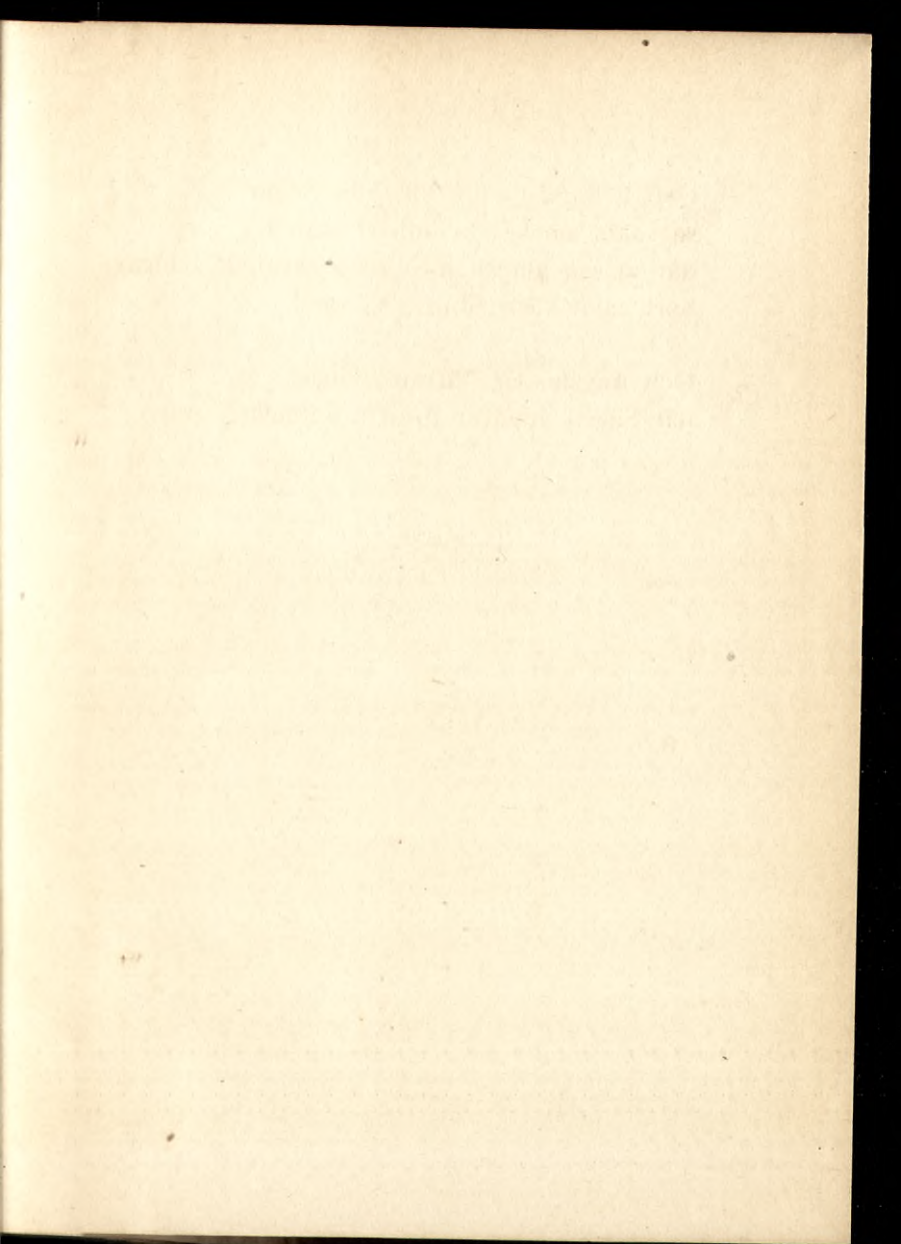
Bagan.

Så stilla sitta vi med hand i hand,
när Angelus ur fjärran klingar.
I blod går solen bakom kullens rand,
och skuggor sväfvu uppå tysta vingar.

Och böljors dyning uti vida ringar
så sakta smeker bländhvit strand,
där måsen glupsk med hesa skrin sig svingar
bort emot västerhimmels brand.

— — —
Och Angelus ur fjärran klingar,
när Sagan vandrar ifrån drömmens land.

Pris 1 kr. 50 öre.

